

SILO BESZÉDE A HUMANISTA MOZGALOM 30. ÉVFORDULÓJÁN

PUNTA DE VACAS, ARGENTÍNA, 1999. MÁJUS 4.

Kedves Barátaim!

Újra itt vagyunk! Itt ünneplünk együtt néhány olyan barátunkkal, akik a tevékenységünk kezdete óta velünk vannak, olyanokkal, akik szimpatizálnak a javaslatainkkal vagy csak érdeklődnek tevékenységeink iránt, és másokkal is, akik nem régen csatlakoztak hozzánk, hogy velünk tartsanak a Föld emberivé tételének nehéz munkájában. Egy olyan világ emberivé tételében, amely ellentétes irányba halad a törekvéseinkkel, és napról napra embertelenebbé válik.

Ugyanakkor, tekintettel azokra, akik nem ismerik javaslataink és tevékenységeink gyökereit, helyénvalónak érezzük, hogy kifejtsünk néhány leegyszerűsített gondolatot, melyek körülbelüli képet adnak azokról a körülményekről, melyekből ez a gondolati és cselekvési áramlat kiemelkedett, és amely elsőként harminc évvel ezelőtt ugyanezen az elhagyatott helyen került bemutatásra a nyilvánosság előtt.

A 60-as években jártunk. A második világháború barbár korszaka már régen véget ért, és a világ egyes pontjain a gazdasági újjáépítés és a társadalmi újrászervezés folyamata zajlott. A háborús konfliktusok mégis folytatódtak, az éhezés és az egyenlőtlenség óriási méreteket öltött, és az emberiség tömegpusztító képessége korlátlanul növekedett. A világ kétpólusúvá vált, és mindkét blokk azt hirdette, hogy a fegyverkezési verseny szükséges ahhoz, hogy elkerülhető legyen az ellenfél agressziója. Így a bolygót két ideológia osztotta ketté, melyek alkalmasak voltak arra, hogy az uralkodás eszközeül szolgáljanak, de arra nem, hogy megértsék az adott történelmi pillanatot, és még kevésbé értették azt a folyamatot, ami felé sodródtak. A civilizáció válsága, ami ebben a korszakban kezdett megmutatkozni, nem volt új jelenség, inkább egyszerű folytatása és súlyosbodása ugyanazoknak a tényezőknél, melyek a korábbi szörnyűségekhez és világkatasztrófákhoz vezettek. Az általános nyugtalanság ezen légkörében tűntek fel a 60-as évek ifjúsági mozgalmak. Közöttük egy kis csoport, amely erről a vidékről kiindulva a világ egyre távolabbi pontjaira terjedt ki.

Ez a csoport nem fejezhette ki magát szabadon, mivel ekkor már kezdtek megjelenni a diktatúrák, és amikor a kis csoport tagjainak harcos tevékenysége szükségessé tette, hogy javaslatukat szélesebb körben ismertté tegyék, egy olyan konfliktus kezdett kibontakozni, mely sok fiatal későbbi bebörtönzéséhez és száműzetéséhez vezet. Szeretnénk most megemlékezni róluk: azokról a bátor chilei és argentin fiatalokról, akik végül - száműzetésben – felépítették ezt az akkor születőben lévő mozgalmat. Szeretnénk külön megemlékezni azokról az első spanyol, olasz és amerikai tagokról is, akik szolidárisan befogadták a száműzötteket. Ma sokan jelen vannak ezek közül a régi barátok közül, akiket oly sok közös tapasztalat köt össze... Legmelegebb üdvözlésünket küldjük mindnyájuknak.

De folytassuk a történetünket. A 70-es években kezdett kialakulni a Közösség az Emberi Fejlődésért nevű szociális és kulturális szervezet, melyet pár évvel később az ENSZ is elismert. Ebben az időben kezdenek pontosabban körvonalazódni a doktrína alapvetései, és kialakulnak a jellemzői ennek az újfajta mozgalomnak, melyet már nem lehetett összetéveszteni az ekkor már a hanyatlás és a felbomlás szakaszában lévő, más spontán csoportokkal. A Közösség az Emberi Fejlődésért (a szervezet, aminek emblémája egy háromszög egy körben) megalakulásával számos klub, kulturális csoport, társadalmi, szomszédsági és civil szerveződés kezd megjelenni. Így alakul ki fokozatosan a Humanista Mozgalom, és mindmáig különböző tevékenységeken keresztül terjeszkedik, kezdve a karibi országokban és Afrikában beindított alfabetizációs kampányoktól a világ különböző pontjain végzett közegészségügyi munkáig, melyben orvosok, szakápolók és önkéntesek dolgoznak sok akadállyal küszködve ugyan, de fantasztikus szellemben. Ez a Humanista Mozgalom, melynek szociális és kulturális tevékenységei rendkívül változatosak, a 80-as évektől kezdődően politikai pártokat is létrehozott. A 90-es évekre a mozgalom eléri fogalmi érettségét, és magát egyetemes humanizmusként vagy új-humanizmusként határozza meg, ami alapvetően különbözik a régi humanizmusoktól, melyekhez sem eredetbeli, sem ideológiai kapcsolat nem fűzi. Most, 1999-ben pedig készen áll, hogy átfogó kiértékelést készítsen arról, hogy mit tett az első lépések óta, és igyekszik meghatározni stratégiáját a következő évszázadra.

Bemutató történetünk befejezésekképp elmondjuk, hogy ami végül is meghatározza ezt a mozgalmat, az nem egy bizonyos politikai, szociális vagy kulturális tevékenység, hanem egy ötletrendszer és egy viselkedési mód. A mozgalom legáltalánosabb javaslatait a legegyszerűbben a következőképpen foglalhatjuk össze:

Először is, az emberi lényt tekinti a legfőbb értéknek. Vagyis, semmi sem állhat az ember felett, és egyik emberi lény sem állhat a másik felett. Másodsor, hirdeti minden ember egyenlőségét, így azért dolgozik, hogy túlhaladjunk a törvény előtti egyenlőség pusztá formalitásán egy olyan világ felé, ahol mindenki számára biztosítottak az egyenlő lehetőségek. Harmadsor, elismeri a személyes és kulturális sokszínűséget, ezért kihangsúlyozza az egyes népek jellegzetességeit, elítélve a gazdasági, faji, etnikai és kulturális különbözőségeken alapuló bármiféle megkülönböztetést. Negyedsor: támogat minden törekvést, amely a tudás fejlődésére irányul, és túllép a gondolkodásra erőltetett korlátokon, melyek abszolút és megváltoztathatatlan igazságokként elfogadott előítéleteken alapulnak. Ötödször: hirdeti az eszmék és a hitek szabadságát, és végül visszautasítja az erőszak minden formáját, megértve azt, hogy a fizikai erőszak nem az egyetlen formája az erőszaknak, hiszen létezik gazdasági erőszak, faji erőszak, vallási erőszak, erkölcsi és lelki erőszak is, melyek mindennaposak, és jelen vannak a bolygó minden régiójában.

Ezek a javaslatok – az emberi lény központi értéként való elfogadása, mindenki számára egyenlő feltételek biztosítása, a sokszínűség elismerése és a megkülönböztetés visszautasítása, a gondolat szabadságának elősegítése és a harc az erőszak minden formája ellen – jellemzik legáltalánosabban a gondolkodásunkat és cselekedeteinket. Ugyanakkor ezek a javaslatok egy életstílust alakítanak ki, valamint egy olyan, másokhoz való hozzáállást, amely magában foglalja a legfőbb erkölcsi értéket, amelyet a következő szavakkal fejezhetünk ki: "Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak!"

Végül ki kell hangsúlyoznunk, hogy a hozzáállásunk meghatározó jellemzője, hogy a társadalom minden területén részt veszünk annak érdekében, hogy elősegítsük a fent említett javaslatok megvalósulását. Az, hogy a tőlünk telhető legnagyobb energiával és kitartással vegyünk részt a kultúra, a társadalom és a politika területén, nem pusztán a mozgalom egy javaslata, hanem azon kritikus kor szükséglete, amelyben élünk.

Az állítás, miszerint minden egy végtelen hatalommal rendelkező és erőszakos rendszer kezében van, és a siker a korrupciónak és a hozzá nem értőknek ahelyett, hogy a megalázott és alárendelt szerepünk elfogadására indítana minket, egy olyan alapvető mozgatórugóvá kell válnon, mely a közügyek jelenlegi állapotának megváltoztatására ösztönöz bennünket.

Másrészről kihangsúlyozzuk a szigorúan személyes és a személyek közötti dimenziót is, melyek bár beágyazódnak a társadalmi környezetbe, létezésünk magvát alkotják. A személyek közötti kapcsolatokban, melyek mára a végletekig megromlottak, és az érzéketlen erőszak növekedését mutatják, a „te” és a „mi” eltűnőben van, és az egyén nem találja a kiutat magányból és a kábulatból. Ezzel kapcsolatban meg kell erősítenünk, hogy minden emberi lénynek joga van az élet értelméről, a szeretetről, a barátságról kérdezni ... mindarról, ami költészet és nagyság az emberi létezésben, és amit egy ostoba és kicsinyes materialista kultúra megpróbál lealacsonyítani, mindent a hamis értékek és a szétesés felé vonszolva.

Ebben a helyzetben, amelyben élünk, felismerjük egy antihumanista kultúra átmeneti győzelmét, és kijelentjük a bukását az ideáljainknak, melyek nem tudtak megvalósulni. De a ma győztesének nincs biztosítva a jövője, mert szerte a világon egy új szellemiség kezd kifejeződni: ez nem a babona szellemisége, nem is az intolerancia szellemisége, nem a dogma szellemisége, nem is a vallási erőszak szellemisége, nem az ódon táblák vagy idejétmúlt értékek súlyos szellemisége. Ez egy olyan spiritualitás, mely felébredt mély álmából, hogy táplálja az embereket a legjobb törekvéseikben.

Ha ma ki kell jelentenünk bukásunkat, azt is ki kell hirdetnünk, hogy egy új civilizáció van születőben, az első világméretű civilizáció az emberiség történelmében. És ezért a válság, mely ma még zajlik, és amely a közeljövőben fog elérkezni, minden nyomorúsága és szerencsétlensége ellenére azt fogja szolgálni, hogy áthaladjunk az emberiség ezen történelem előtti, utolsó korszakán. És mindenki el fogja dönteni, hogy követi ezt a változást vagy sem, és mindenki felismeri majd, hogy keresi vagy sem az életének mély átalakítását.

Ezen a 30 éves évfordulón szeretném a legmelegebb üdvözlétemet küldeni a többszázezer barátunknak szerte a világon és ugyanakkor barátian köszönteni mindazokat, akik itt velünk vannak.

Békét erőt és örömet mindenkinek!